

i alle de forskellige Undskyldnings- og Forsvarsforsøg, der fra forskellige Sider ere fremsatte for at gøre den Holdning begribelig, som navnlig Højres Gruppe indtager, men jeg vil gerne præcisere klart, hvad det er, jeg anklager Højres forhandlende eller moderate Gruppe for. De andre Grupper har jeg ikke anklaget for noget; jeg betragter det som en Selvfølge, at de gribe enhver Lejlighed til at stemme imod Ministeriet.

Hvad jeg anklager Højres Gruppe for, er ikke det, at de have erklæret, at de nu, efter at Forsvarssagen var gennemført, mene at staa frit uden Hensyn til den trufne Overenskomst, at de f. Eks. med Hensyn til Københavns Landbefæstnings videre Skæbne vare stillede paa samme Maade som de to Ellevemandsgrupper. Disse ere jo ogsaa frit stillede, for saa vidt som de, naar den Tid maatte komme, ere berettigede til at arbejde efter deres Overbevisning og maaske frembringe et andet Resultat end det, som nu er vedtaget ved Lov. Det er jo en Selvfølge. Nej, hvad jeg anklager de Herrer for, er, at de overfor mig og overfor Regeringen have udvist en Illoyalitet ved at tillade Ordføreren for deres Parti mod min bestemte Erklæring om det modsatte gentagne Gange at fremsætte Paastand om, at jeg forud for Ministeriets Dannelselse havde anmodet om Højrepartiets Støtte, uagtet det af Partiets daværende delegerede, det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), var meddelt Partiet, at jeg havde afvist Partiets Tilbud i saa Henseende. Det er det, jeg bebrejder dem, og det er det, jeg kalder en Illoyalitet fra deres Side. Naar jeg har erklæret, at jeg ikke har modtaget Tilbudet, at jeg tværtimod har afvist det, og naar det er givet, at det Medlem, der kom med Tilbudet til mig, har meddelt i alt Fald saa mange af Partiet mit Svar, at det ikke kunde være nogen Hemmelighed, er det en stærk Illoyalitet overfor mig gentagne Gange at paastaa, at jeg alligevel har *bedt*, som der staar, om Højres Tilslutning.

Denne Illoyalitet i Forbindelse med Partiets øvrige Holdning efter Forsvarssagens Vedtagelse kan jeg kun opfatte som en Illoyalitet af saa udpræget Natur, at ingen Politiker i hele Verden vil finde sig i den. Jeg for mit Vedkommende vil ikke finde mig i den, og jeg kan derfor kun gentage, at jeg overfor Partiets Holdning ikke er i Stand til at gøre nogen som helst Indrømmelse.

Rode: Jeg føler en uimodstaaelig Trang til at lykønske det nydannede Parti her i Salen til dets Debut, eftersom jeg gennem Tiderne som Tilskuer med Opmærksomhed har fulgt Højres Fremtræden baade udenfor Salen og i Salen. Vi have med en vis Spænding set det nye Partis Fremtræden i disse Dage, og den overordentlig stærke og kraftige Aktion, de foretog i Gaar, indeholdt en Række Overraskelser. Der var en af disse Overraskelser, jeg gerne vilde pege paa. Det nye Højre erklærede, at det havde Mistillid til den højtærede Konseilspræsident, men det havde Tillid til hele det øvrige Ministerium. Det havde altsaa ogsaa Tillid til den højtærede Landbrugsminister, der jo ikke tidligere i synderlig Grad har kunnet glæde sig ved en saadan Tillid. Jeg ved ikke, om jeg skal lykønske den højtærede Landbrugsminister til den Gunst, hvori han pludselig er kommen hos det nye Højre, eller det nye Højre til det nye Syn, det har faaet paa den højtærede Landbrugsminister.

Jeg for mit Vedkommende vil overfor denne Sondring imellem Højres Syn paa den højtærede Konseilspræsident og dets Syn paa de øvrige Ministre sige, at naar jeg ikke kunde stemme for de Herrers Udtalelse af Mistillid til den højtærede Konseilspræsident personlig, er det, fordi den Opfattelse, jeg havde allerede fra Begyndelsen, i høj Grad er bleven bestyrket gennem de Forhandlinger, der ere førte. Den overordentlig kraftige og vel udførte Behandling af Højrepartiet, den højtærede Konseilspræsident har været Talsmand for, har ikke kunnet undlade igen hos os at vække en vis Sympati for den højtærede Konseilspræsident. Det er længe siden, man fra Ministerbordet her i Landet har hørt et Højreparti blive trakteret paa den Maade, de fortjene, og det har virkelig været ganske overordentlig behageligt at se, at der midt i denne Samling af Ministre, hvorom vi ikke vide, om det er et Ministerium, er en Mand, der tør tage Bladet fra Munden og sige Højre Sandheden. Hvis der ikke havde været den Omstændighed, at det var mig ganske umuligt at udtale nogen som helst Tillid til den højtærede Konseilspræsident, fordi den Maade, hvorpaa han er kommen ind i Politikk igen, vækker min højeste Mistillid, kunde jeg for mit Vedkommende i dette Øjeblik have foretrukket at undtage Konseilspræsidenten fra dette Mistillidsvotum.

Dernæst vilde jeg gerne lykønske det